

Mijn voetbalkapel

Alzo begint al jaren mijn zondag...terwijl mijn dorpsgenoten ter kerke trekken ontbijt ik met "The match of the day" op TV. Niets dan hoogtepunten uit het Engelse voetbal. Mijn grote zorg is vooral:

Wat heeft Manchester-united gedaan? That's the question! Ben ik gek geworden, dat ik me daar zo voor opwind. Sedert ze hun ouwe trainer Ferguson kwijt zijn beginnen die Rooneys en Van Persies zeer pijnlijk te verliezen. Dweep dan liever met stadsrivaal City, of Chelsea of met het ouwe glorieuze Liverpool. Dat doet de ware supporter niet! Hij blijft trouw. In tijden van grote nood moet hij geloven en blijven hopen en met liefde zijn ploeg koesteren. Ik zal 't u vertellen...voetbal is godsdienst! Heel straffe godsdienst!

Dat was een ouwe droom, ooit eens ginder in Engeland een voetbalmatch van mijn favoriete ploeg live mee maken. Goede vrienden wisten dat en voor mijn zeventigste verjaardag hebben ze mij, (bijna vier jaar geleden) meegepakt naar Manchester. Wat een godsgeschenk! Nu pas durf ik daar over berichten. Ik beken u eerlijk, van dat avontuur ben ik nog altijd niet gekomen. Mijn leven zal nooit meer zijn zoals voorheen. Ik heb alle kathedralen in noord Frankrijk bezocht, zelfs de "Sagrada Familia" in Barcelona. Ik ben dus ook in "Old Trafford" binnen gegaan en ik was getuige van een spetterende overwinning tegen AC Milaan, alstublieft, 4-1. Mijn levenscyclus is rond. Ik mag nu rustig deze wereld verlaten, ik weet hoe de toekomstige hemel er uit ziet en wat ons daar te wachten staat.

Alle wegen leiden naar Old Trafford. Dit is het allerheiligste van alle heiligdommen. Je volgt gewoon de stroom van 75.000 mensen. Wees niet gehaast, uw plek is voorbehouden. Heb je nog honger, geen probleem, rondom het stadion zijn kraamkes met fish en chips, zomaar uit het vuistje. Dat is het onovertroffen oervoedsel van de echte supporter. Daar kan geen driesterrenmenu tegen op. Je hebt noch bord noch bestek nodig en geen maTtre d' hotel zal uw eetlust bederven. Gelukkig sta je daar uw gebakken visje en wat friet op te peuzelen tot je enkel nog wat verfrommeld vettig papier overhoudt. Rustig maar, je hebt nog tijd om ginder in die pub een Guinness te drinken. Barbaar met de barbaren, dat moetje altijd zijn op reis.

We hebben zonder moeite onze toegangsdeur gevonden. Van dan af is 't klimmen, hoger en nog hoger. Dan geschiedt plots het wonder. Daar in de diepte, die groene rechthoek, overgoten van 't zuiverste licht, daar ligt de volmaakte grasmatt, waarlijk het middelpunt van de aarde. Hier hebben ze allemaal hun goddelijke kunsten getoond en ons in vervoering gebracht. Bobby Charlton en Georges Best, Eric Cantona en Cristiano Ronaldo. Hier zal het wonder straks weer gebeuren. Dat is magie, dat is mysterie, dat is zeer on-aards, voetbal is het ultieme zaligmakend sacrament. Niet meer piekeren nu, kijk daar zijn ze! Heel stipt komen onder luid applaus de godenkinderen het

gras opgestapt. Daar zijn de oude krijgers Giggs en Scholes, daar is Rooney. Ik herken alleen mezelf niet meer. Ik veer recht en applaudisseeer als een puber als mijn vedetten het gras betreden. Laat de heilige oorlog maar losbarsten!

Ik kan u verzekeren, ik heb geroepen en gevloekt op de arbiter, omdat hij ten onrechte één van mijn idolen een gele kaart aansmeerde, ik heb een pijnlijke kreet geslaakt toen Rooney de bal centimeters naast kopte, maar ik ben wat later een meter hoog gesprongen toen de bal dan toch tegen de Milanese netten vloog. Na de match zijn we daar beneden in de catacomben van Old Trafford even heel ingetogen bij het monument voor de martelaren blijven staan. Dat was de bijna voltallige ploeg, die destijds omkwam bij die fameuse crash in München. Ik zei het toch...voetbal is godsdienst!

Sedertdien voel ik mij een beetje verbannen uit het paradijs. Al bijna vier jaar koester ik een nieuwe droom. Misschien bouw ik in mijn tuin een geluidsdichte perfect geïsoleerde voetbalkapel, waar ik op groot scherm de matches kan volgen. Ook de geluidsversterking moet van grote kwaliteit zijn. Ik wil de adem van die massa voelen, het gefluit en gevloek horen, ik wil het onbeschrijfelijk geluksgevoel zien op de gezichten van de 75.000 sukkelaars gelijk ik, als de bal nog maar eens tegen des vijands netten belandt. Ja, het zal een heilige voetbalkapel zijn, enkel toegankelijk voor streng geselecteerde geloofsgenoten. Accoord, ik wil er de pastoor zijn. Ik weet zeker dat mijn vrouw fish en chips zal bakken voor alle gelovigen, 't Zal niet gemakkelijk zijn, maar God zal haar bijstaan!

Willem Vermandere